

τὸ ἔτι καὶ νῦν ὁμώνυμον αὐτῇ τζαμίον ἄλλο τέρας, ὅπερ ἐξερχόμενον κατ' ἔτος ἐν σχήματι βοῦς καὶ σύρον εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἀλύσεις καὶ μυκώμενον περιέρχεται, βεβαίως ἵνα ἐκφοβίσῃ τοὺς βεβηλοῦντας τὸν ναὸν τῆς ἁγίας ἡγεμονό- παιδός.

Περὶ τῶν κακοποιῶν στοιχειῶν τῶν οἰκοδομῶν λέγονται καὶ ἐν Κρήτῃ ὅσα καὶ ἐν τῷ λοιπῷ κόσμῳ.

Νηρηίδες. Ἐὰν τὸ γένος τῶν δαιμόνων ὡς καὶ τὸ τῶν ἀγγέλων δὲν ἐξηκριβώθη εἰσέτι, ὡς πρὸς τὰς Νηρηίδας ὅμως ἔλαβε τὴν πρόνοιαν ταύτην ἢ φαντασία τοῦ λαοῦ, καθ' ἣν αἱ Νηρηίδες εἰσὶν ἄρρενες καὶ θήλειαι, Νεραΐδοι καὶ Νεραΐδες. Καὶ συναπτουσι γάμους καὶ γενῶσι καὶ, κατὰ τινάς, ἀποθνήσκουσι. Δὲν ἀποστρέφονται δὲ οὐδὲ τοὺς μετ' ἀνθρώπων ἔρωτας, καὶ ὑπάρχει παράδοσις, καθ' ἣν νηρηΐς θήλεια συνελθοῦσα μετ' ἀνδρὸς ἀπέκτησε τέκνον. Εἰσὶ δὲ ὠραιόταται, ραδιναί, ξανθόκομοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, φοροῦσι λευκὰς ἐσθῆτας καὶ ὑπεραγαπῶσι τὸν χορὸν, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἀρπαζοῦσι πολλακίς εὐειθεῖς ποιμένας καὶ τοὺς φέρουσιν εἰς κατασκίους ὄχθας ποταμῶν, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀναγκάζουσι νὰ παίξωσι τὴν λύραν ἵνα αὐταὶ χορευῶσι. Διαιτῶνται δὲ εἰς τὰ δάση καὶ τὰ σπήλαια, πρὸ πάντων δὲ πλησίον τῶν κρηνῶν καὶ τῶν ποταμῶν, εἰς τὸν θόρυβον τῶν ὁποίων ἀναμιγνύονται τὰ μαγευτικὰ τῶν ἄσματα. Ἐν τῇ καταρρύτῳ καὶ δεινροῦσῃ Βιάνῳ πᾶς ποταμός, πᾶς ρυαξὶ ἔχει, σοὶ λέγουσι, νεραΐδες. Ἐπίσης ἐν Λασιθίῳ καὶ ἀλλαχοῦ μὲν, ἀλλ' ἰδίως παρὰ τὴν πλησίον τοῦ Τζερμιάδου κρήνην διαιτῶνται πολλοὶ καὶ πολλαί.

Εἶνε λυπηρὸν ὅμως ὅτι αἱ τόσον ἄθραϊ καὶ περικαλλεῖς αὐταὶ ὑπάρξεις, παρ' ὧν πᾶν ἄλλο ἀνέμενέ τις ἢ ἄγρια ὀρμέμφοτα, ποικιλοτρόπως βλάπτουσι τὸν ἄνθρωπον, μικρὸν ὡς πρὸς τοῦτο ὑστεροῦσαι τῶν κακοποιῶν δαιμόνων. Διότι καὶ βυστηροῦσι καὶ τὸν νοῦν καὶ τὰς αἰσθήσεις ἀφαιροῦσι. Οἱ ὑπ' αὐτῶν τρελλαινόμενοι καλοῦνται νεραΐδιδες. Ἄλλ' ἐν ἄλλο κινεῖ πρὸ πάντων τὴν ἀγανάκτησιν· μεταβαίνουσι δηλαδὴ ἀόρατοι εἰς τὰς οἰκίας, λείχουσι τὰ κοιμώμενα παιδία, βοφῶσαι τὸ αἷμα αὐτῶν, ὡς αἱ αἰμορροφοὶ νεκραὶ τῶν γερμανικῶν μύθων. Καὶ τὰ δυστυχῆ ταῦτα παιδία, ὠχρὰ καὶ λειψαίμα φυσικῶς, καλοῦνται νεραΐδογλυμμένα.

I. Δ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Βερολίνου συνεποσοῦτο κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1883 εἰς 1,226,392 κατοίκους. Ἐν διαστήματι τῶν τελευταίων 33 ἐτῶν ἐτριπλασιάσθη.

Ο ΓΚΙΩΝΗΣ

ΑΙΤΩΛΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ἦταν δύο ἀδέρφια πάντ' ἀγαπημένα,
Πρόβατα 'βοσκοῦσαν 'ς ἄρχοντα μεγάλο,
Γκιῶνῃ λὲν τὸν ἕνα,
Δῆμο λὲν τὸν ἄλλο.

Κάποτε ὁ Γκιῶνῃς δύο ἀρνάδες χάνει·
Ψάχνει, δὲν τῆς βρίσκει, τριγυρνᾷ, καὶ κλαίει,
'Ἐρχεται 'ς τὴ στάνη
Τ' ἀδερφοῦ τὸ λείει.

Βρέθηκε κ' ἐκεῖνος 'ς τὴν κακὴν τοῦ ὥρα·
'Ἄδικα χολιάζει, σὰν θεριὸ θυμῶναι,
Τὸ μαχαίρι φόρα!
Καὶ τὸνε σκοτώνει.

Ἡ ἀρνάδες ἦρθαν 'ς τὸ κοπάδι πάλι
Κι' ὁ φονιάς τῆς βλέπει, στέκεται κλαμμένος,
Γέρνει τὸ κεφάλι
Μετανοημένος.

Κι' ὁ Θεὸς τὸν εἶδε ποῦ χτυπᾷ τὰ στήθη,
Κλαίει νύχτα μέρα, θέλει νὰ πεθάνη,
Καὶ τὸν ἐλυπήθη
Καὶ πουλὶ τὸν κάνει.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ βράδυ, ἅμα σκοτεινιάζῃ
Τὸ πουλὶ θλιμμένο 'ς τὸ δεντρί κλαρώνει
Κι' ἔλη νύχτα κράζει:
Γκιῶνῃ, Γκιῶνῃ, Γκιῶνῃ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν ξενοδοχείῳ:

— Παιδί, τί ψάρι εἶνε αὐτὸ ποῦ μ' ἔφερες;
αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου φρέσκο!

— Σ' ἐμένα τὸ λέτε, κύριε; Ἄμ' δὲν ἠθέλησε τ' ἀφεντικὸ νὰ μᾶς βιάσῃ νὰ τὸ φάμε χθὲς βράδυ! μὰ ποιὸς τὸ ἄγγιζε ποῦ 'θρωμοῦσε!

**

Ἡ μικρὰ Ἐλένη ἀκούει τὸν νεογέννητον ἀδελφόν της βάλλοντα δυνατὰς καὶ ἀτελειώτους κραυγὰς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρὸς της, ἀποτεινεται πρὸς τὴν τροφὸν της, καὶ τὴν ἐρωτᾷ:

— Παραμύθια, ἀπὸ ποῦ μᾶς ἦλθε αὐτὸ τὸ μικρὸ μᾶς παιδί ποῦ κλαίει διόσυνα;

— Ὁ Θεός, παιδί μου, τὸ ἔστειλε.

— Ἄ! . . . θὰ νάκλαιε πολὺ κ' ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἔστειλε σ' ἐμᾶς!

**

Ἡ Κυρία πρὸς τὴν ὑπέρτριαν:

— Σοφία, κύτταξε, φέξε 'ς τὸν κύριον λοχαγὸν νὰ κατεβῇ τὴν σκάλα, μὴν τύχη καὶ παραπατήσῃ.

— Μὰ, κυρία, ὁ κύριος λοχαγὸς μοῦ σβύνει πάντοτε τὸ κηρὶ ὅταν καταβαίνει. . .